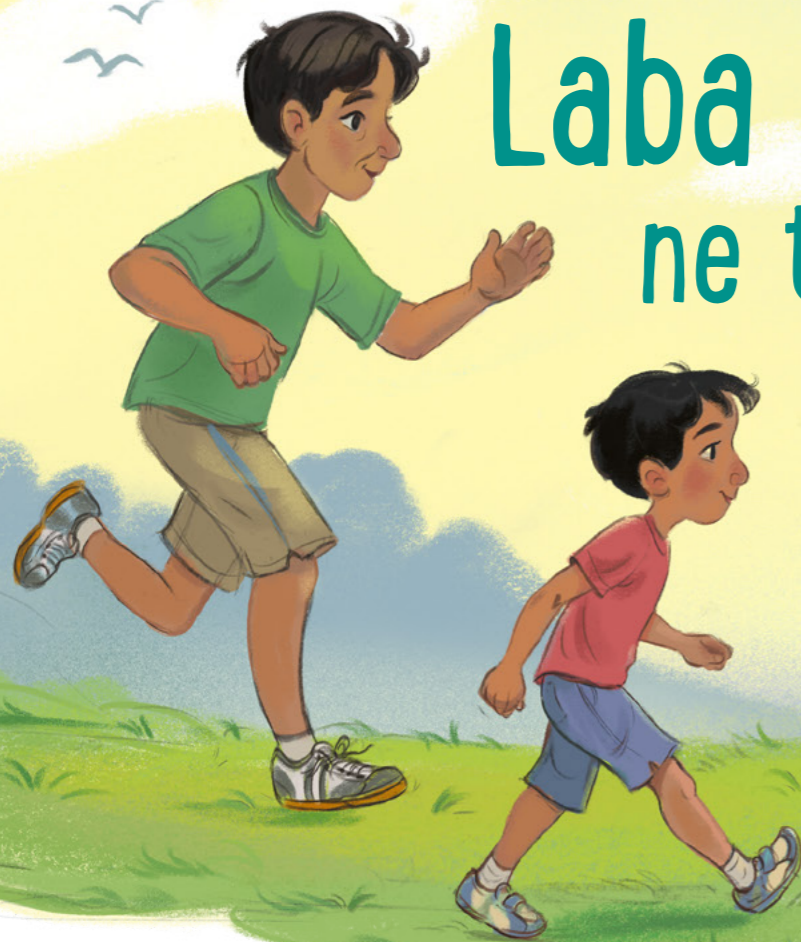

Labā diena ne tikai treniņam

Kerolīna Maldonado Lejesa
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi norisinājās Bolīvijā.

Iznākot ārā, saules gaismā, Ismaēls pasmaidīja. Viņi ar Papā (tēti) devās uz parku. Ejot pa ceļu, Ismaēls turējās Papā pie rokas un nesa savu futbola bumbu. Ismaēlam patika pavadīt laiku kopā ar Papā — it sevišķi tad, kad viņi spēlēja futbolu!

Kad viņi bija nonākuši parkā, Ismaēls pavērās apkārt. Kāda kundze līdzās futbola laukumam ravēja. Pa ietvi gāja kāda ģimene. Taču futbola laukumā nebija neviena spēlētāja. Ismaēlam un Papā būs daudz vietas, kur trenēties!

„Vai esi gatavs spēlei?” Papā vaicāja.

„Jā!” Ismaēls skrēja pa laukumu, cik ātri vien spēja. Viņš veica skrējienus zigzagā, izpildīja soda sitienus un stūra sitienus.

Papā spēcīgi paspēra bumbu. Tā pārlidoja tieši pāri Ismaēla galvai!

„Es to dabūšu,” Ismaēls teica. Viņš aizskrēja līdz laukuma stūrim un pacēla bumbu. Viņš redzēja, ka

kundze joprojām rušinājās pa dobi. Viņa izskatījās nogurusi.

„Tagad es būšu vārtsargs,” sauca Papā. „Pamēģini gūt vārtus!”

Ismaēls ieskrējās un sita bumbu pa vārtiem. Papā pastiepās, lai to apturētu, taču palaida garām par mata tiesu.

„Vāāāarti!” Ismaēls iegavilējās, bumbai trāpot tīklā.

Drīz vien jau bija pagājusi vesela stunda. „Laiks doties mājās,” Papā teica.

Ismaēls atskatījās uz sievieti, kura ravēja. *Strādāt saulē nav tik jautri, kā spēlēt futbolu*, viņš nodomāja. Viņš gribēja viņu uzmundrināt. Tad viņam prātā ienāca kāda doma.

„Papā, vai tev nešķiet, ka šī kundze dara labu darbu?” viņš pajautāja.

„Ko?” Papā palūkojās pāri laukam uz minēto sievieti. „Ak, jā.”

„Man šķiet, ka mums vajadzētu viņai to pateikt,” Ismaēls teica.

„Mums jāsteidzas uz mājām. Mamā (mamma) mūs jau gaida,” Papā atbildēja.

Ismaēls vēroja, kā sieviete noslauka pieri. Sajūta, ka vajadzētu ar viņu parunāt, kļuva stiprāka. „Es tiešām jūtu, ka mums to vajadzētu viņai pateikt,” viņš teica. Viņš satvēra Papā aiz rokas, un viņi piegāja pie sievietes.

„Labrīt, kundze,” Ismaēls teica, pamājojot sveicienam. Sieviete pat nepacēla acis. „Ko tu gribi?”

Ismaēls redzēja, ka viņa nav sevišķi priecīga. Taču tas viņu neapturēja. „Es gribēju pateikt Jums, ka Jūs darāt lielisku darbu!”

Šoreiz sieviete uz viņu paskatījās.

Ismaēls pasmaidīja. „Paldies, ka Jūs gādājat par šo parku!”

Arī sieviete pasmaidīja. „Paldies!” viņa teica. Tad viņas smaids kļuva platāks. „Liels tev paldies!”

Ejot mājup kopā ar Papā, Ismaēls jutās laimīgs.

„Man šķiet, ka tas, ko tu pateici, viņai bija svarīgi,” Papā teica. „Man prieks, ka tu ieklausījies savās izjūtās.”

„Man arī.” Ismaēls mirklīti padomāja. Tad viņš pavaicāja: „Kā tev šķiet — vai tas bija Svētais Gars?”

Papā pamāja. „Dažkārt Svētais Gars sūta mums domu par palīdzēšanu kādam. Un tas ir tieši tas, ko tu izdarīji.”

Ismaēls plati pasmaidīja. Aprunāšanās ar šo kundzi bija pavisam neliels darbiņš, taču tas bija padarījis viņas dienu labāku. Ieklausīšanās Svētajā Garā bija padarījusi labāku arī viņa paša dienu! ●

